

at lade dem give en Advarsel, blive væltet over paa de ulykkelige Husejere. (Tang: Nej!) Jeg siger: Gud bedre det for enhver Husejer i København i Fremtiden! Han maa først, naar han optager nogen — jeg tænker særlig paa Husejere, der have adskillige Ejendomme, i hvilke der kan være et halvt Hundreder Lejligheder paa 1 à 2 Børelser — forlange af enhver Kvinde, der kommer og vil leje sig ind, at hun skal staffe sig en Sædelighedsattest. Det vil blive en fuldstændig Nødvendighed. Jeg ved nu ikke, om den ærede Ordfører nogen Sinde har sunget som Husejer, for ellers tror jeg dog, at han, naar han skulde til at leje sine Lejligheder ud, og der kom en Dame, som bad om Lejlighed, og han saa skulde til at sige: Ja, men hvorledes er nu Deres sædelige Liv. Kan De staffe en Attest for Sædelighed? — saa tror jeg dog, at den ærede Ordfører vilde komme i Tanter om, at det turde dog nok være en temmelig rigoristisk Bestemmelse. Han her vil indføre, og at det er en lidt egen Sag, at samtidig med, at man lader Politiet sige til disse Kvinder: I maa godt blive ved at drive Utugt som Erhverv, siger man til alle københavnske Husværter: I maa ikke huse en eneste af disse Kvinder, ellers komme I i Forbedringshuset! Jeg kan i alt Fald sige, at jeg vel vil betakke mig for at være Husvært i København under saadanne Bestemmelser! Jeg tror, at dette maa kaldes en saa horribel Bestemmelse, at man skal lede langt i Verden for at finde en Mage til den, og jeg tror ikke, man vil finde den nogetsteds. Jeg vil tillade mig at anbefale det høje Ting, at det ogsaa udstemmer dette Affnit. — Da Tiden jo allerede er langt fremrykket, skal jeg hermed foreløbig afslutte de Bemærkninger, jeg har at gøre om denne Sag, og kun tilføje, at jeg vil anbefale dette Ting at stemme for hele vort Underændringsforslag, som gaar ud paa, at § 180 i almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 ophæves, og at andet og tredje Stykke udgaa. Skulde, hvad jeg ikke haaber, det indtræffe, at dette Underændringsforslag bliver forkastet, vil jeg meget indtrængende anbefale det høje Ting, i hvert Fald alle de Medlemmer af dette Ting, som ønske, at Folketinget skal vedtage et Forslag, som gaar ud paa at ramme den offentlige Prostitution, at stemme mod det af det relative Flertal stillede Forslag, thi det lader den offentlige Prostitution fremtidig trives lige saa godt som hidtil, og det giver den oven i Købet paa ny Lovgivningsmagtens Autorisation.

Wagner: Som det fremgaar af den forelagte Betænkning, er Enighed ikke det,

som kan siges i særlig Grad at karakterisere Udvalget. Det er lykkedes os at blive delte i ikke mindre end 5 Dele, hvad enten man nu vil kalde dem 5 Mindretal, hvad jeg synes vil være mest korrekt, eller 1 relativt Flertal og 4 Mindretal. Men naar man deraf vil slutte, at Enighed gaaſte her saanedes, tager man dog fejl. Der har i dette Udvalg, saaledes som jeg ogsaa tror, det er Tilfældet i de fleste andre Lande, været en temmelig stor Enstemmighed om at være misfornøjet med det bestaaende. Alle de forskellige Mindretal htre deres Misfornøjelse ved at stille Forslag, eller paa anden Maade. Det eneste Mindretal, som ikke udtaler sig, det ærede Medlem for Præstis Amts 3dje Valgrets (Veth), har jo i et særligt Lovforslag meget kraftigt antydet, at heller ikke han søger sig tilfreds med den nuværende Ordning. For saa vidt er der altsaa Enighed i Udvalget, og den samme Enighed finde vi ogsaa overalt i Udlandet, nemlig en Enighed, som gaar ud paa Utilfredsshed med det bestaaende. I Bryssel har man f. Eks. haft de løsagtige Kvinder samlede, men har nu foreslået en Lov, ifølge hvilken der ikke maa være mere end 1 saadan Kvinde i hvert Hus. I Paris have de boet spredte rundt om i Byen, men nu har man faaet sat en Agitation i Gang for, at saa dem samlede. I Stalien har man tidligere haft den mere gammeltdags Regulering af Utugten. Den fik man hævet i 1888, fordi man var utilfreds med den, men i Løbet af 3 Aar har man nu faaet Tid til at blive utilfreds med den ny Ordning og er allerede i 1891 naaet til at affstatte den og saa den gamle Ordning indført paa ny, og jeg tvivler ikke om, at naar nogle Maanedere ere gaaede, vil man atter være utilfreds med denne Form for Reguleringen, og saaledes vil det gaa fremdeles. Det er i og for sig naturligt. Enhver fornuftig Ordning af dette Forhold maa blive Udtrykket for et ret ydmygende Kompromis mellem Samfundsmoralen og visse Drifter, og det kan derfor næppe være anderledes, end at enhver bestaaende Ordning maa komme til at paadrage sig et betydeligt Odium. Saa vidt naar altsaa Enigheden i Udvalget, og den gaar endda lidt videre endnu, vi kunne nemlig oppise den mærkelige Enighed, at vi ere enige om, ikke at vi ville have noget at gøre med den oprindelige Forslagsstillers Forslag. Det er noget, som er temmelig sjældent, men det er Tilfældet her. Den oprindelige Forslagsstiller er selv gaaet ind paa at forlade sit Forslag og indskrænke det, som det alt er blevet sagt, fra 20 Paragraffer til 2. Han har gaaſte forladt saadanne Smaating